

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou v právní věci

žalobce **S. A.**, narozený dne X
státní příslušnost Republika Uzbekistán
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2025, č. j. OAM-550/ZA-ZA15-ZA01-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) z důvodu nepřipustnosti podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že se obává návratu do Uzbekistánu, který není demokratickým státem, jde naopak o tvrdou diktaturu. Nelze vyloučit, že by mu tam hrozilo uvěznění, mučení nebo jiné ponižující zacházení. V současné době v zemi původu panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není tam bezpečno kvůli válce na sousední Ukrajině. Má za to, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem. Podle žalobceva názoru jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona.
3. Dále má za to, že žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném s ohledem na konkrétní okolnosti případu, a § 50 odst. 2 správního řádu, když si neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Je přesvědčen, že ve své vlasti by byl ohrožen na životě. S přihlédnutím k politickému vývoji není v Uzbekistánu bezpečno pro civilní obyvatelstvo a nelze jej považovat za bezpečnou zemi původu. Navrhl, aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný shrnul dosavadní průběh řízení. Zdůraznil, že žalobce svou opakovanou žádost odůvodnil shodně jako tu první. Takový postup mu měl doporučit jeho právní zástupce. Žaloba samotná je pak k případu zcela nepřiléhavá. Ve své praxi se žalovaný setkává se stejným absurdním textem bez jakékoliv snahy o konkretizaci ve vztahu k jednotlivým případům. Uvedenou tezi, že má v zemi původu panovat katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není tam bezpečno pro civilní obyvatelstvo, předkládá žalobce ve své věci již popáté. Pasáže z vyjádření ve správním řízení jsou nyní pouze opakovány v žalobě. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná v plném rozsahu zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

5. Žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu dne 14. 5. 2025. Údaje k této žádosti poskytl dne 19. 5. 2025. Uvedl, že se narodil v oblasti B. v Uzbekistánu, je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán, národnosti uzbecké. Mluví uzbecky a rusky. Vyznává islám. Jeho zdravotní stav je bez omezení. Politické přesvědčení nemá, nezajímá ho to. Je ženatý, manželka žije ve vlasti s jeho třemi nezletilými dětmi. V domovské zemi naposledy bydlel s rodiči, mladším bratrem a jeho a svou rodinou. Ze země původu vycestoval v květnu 2022 letecky, od té doby je v tuzemsku nepřetržitě. Předtím pobýval v Polsku, žádal tam o zaměstnaneckou kartu, ale byl tam jen jeden den, žádost nebyla úspěšná. V roce 2022 mu bylo vydáno sezónní vízum do ČR. O mezinárodní ochranu žádá podruhé, protože sem chce přivést rodinu. Je to „v procesu“, žádají si v domovské zemi o vízum, právník mu doporučil požádat o azyl, aby si mohl zlegalizovat pobyt. Výslovně uvedl, že stejné důvody uvedl i během prvního řízení.
6. Žalovaný mezi podklady pro rozhodnutí zahrnul i své rozhodnutí ze dne 4. 4. 2024, č. j. OAM-157/ZA-ZA11-ZA21-2024, jímž byla první žádost žalobce o mezinárodní ochranu podaná dne 2. 2. 2024 zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalobce jako motiv uvedl, že se v České republice (dále jen „ČR“) chce usídlit,

koupit si dům a přestěhovat sem rodinu. Při pohovoru rozvedl, že do ČR přijel za práci, kontrolou byl zjištěn jeho nelegální pobyt, byl mu dán výjezdní příkaz, proto požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ve vlasti by nesehnal dobrou práci, jsou tam nízké platy, nemohl by si tam koupit dům či byt. Jeho dcera má nemocné srdce a nemá peníze na její operaci. Jakékoliv politické problémy ve vlasti neměl. Žalovaný tyto důvody posoudil jako čistě ekonomické.

7. Soudu je z úřední činnosti známo, že žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl zdejší soud rozsudkem ze dne 18. 10. 2024, č. j. 4 Az 12/2024-28, kasační stížnost pak byla odmítnuta usnesením ze dne 19. 3. 2025, č. j. 6 Azs 263/2024-29.
8. Za účelem posouzení žádosti žalobce si žalovaný opatřil i písemné materiály obsahující informace o zemi původu. Z Informace MZV ČR – Uzbekistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, č. j. 108366-6/2025-MZV/LPTP, ze dne 8. 4. 2025, plyne, že údaje obsažené v Informaci MZV ČR – Uzbekistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP, ze dne 17. 1. 2024, jsou stále aktuální. Z druhé jmenované zprávy o zemi původu poté vychází, že situace po návratu se významně liší podle toho, jestli jde o člověka režimu „nepohodlného“, nebo o osobu, která o mezinárodní ochranu požádala čistě z ekonomických důvodů. Prvně jmenovaným se může stát, navzdory platným zákonům, „doslova cokoliv“. V případě druhé kategorie nedisponuje zastoupení ČR v Uzbekistánu informacemi, že by tyto osoby byly vystaveny zvláštním postihům.
9. Dne 30. 5. 2025 se mělo konat seznámení s podklady, k němuž byl právní zástupce žalobce předvolán dne 19. 5. 2025. Dne 27. 5. 2025 doručil právní zástupce žalovanému vyjádření, podle kterého v Uzbekistánu panuje diktátorský režim a nelze vyloučit, že v případě návratu by žalobci hrozilo uvěznění, mučení či nelidské a ponižující zacházení. Bezpečné vycestování do vlasti je nemožné. Žalobce se do domovské země vrátit nemůže, je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. V Uzbekistánu jsou nízké platy, rodina žije v domě žalobcova bratra. Do ČR by chtěli přesídlit a žít tu. Poukázal na fakt, že překážky vycestování i nadále trvají. K seznámení s podklady se nicméně ani právní zástupce, ani žalobce nedostavili.
10. Následně žalovaný vydal dne 4. 6. 2025 napadené rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že jde o druhou žádost v pořadí, byly tedy posouzeny a porovnány důvody uvedené v obou řízeních. Žalobce opětovně hovořil o přání přivést do Česka svou rodinu. Uvedl tak motivy totožné s motivy uvedenými v předchozích řízeních. Nic navíc nesvědčí o tom, že by v zemi původu došlo k takovým změnám, že by žalobci hrozilo pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo vážná újma podle § 14a téhož zákona. Návrat do země původu a reintegrace nepředstavuje zvláštní problém. Nejsou proto splněny podmínky, aby ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu mohla být opakovaná žádost posouzena meritorně. V takovém případě se podle § 10a odst. 2 zákona o azylu naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany nezkoumá. Žalovaný proto řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) téhož předpisu pro nepřipustnost žádosti.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

11. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobce se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil a žalovaný souhlasil s rozhodnutím ve věci bez jednání.
12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 10a odst. 1 zákona o azylu *„[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, (...) e) podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“*
14. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu *„[j]e-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.“*
15. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *„[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.“*
16. Podle § 11a odst. 2 zákona o azylu *„[n]ení-li opakovaná žádost nepřijatelná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.“*
17. Podle § 11a odst. 4 zákona o azylu *„[m]inisterstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přijatelnou.“*
18. Podle § 25 zákona o azylu *„[ř]ízení se dále zastaví, jestliže (...) i) je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“*
19. V projednávané věci je přezkoumáváno rozhodnutí o opakované žádosti. V takovém případě žalovaný primárně šetří, zda jsou tu nové důvody žádosti, které nebylo bez zavinění žadatele možné uvést dříve, nebo změnila-li se azylově relevantním způsobem situace v zemi původu, a případně rozhodne o opětovném meritorním posouzení. V opačném případě řízení zastaví pro její nepřijatelnost [§ 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 téhož zákona]. K tomuto závěru směřuje i ustálená judikatura, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, podle nějž *„[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času.“* Dále soud v tomto rozsudku uvedl, že *„[u]stanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje*

jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata.“

20. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pak v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, zdůraznil, že *„[o]důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
21. Z uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze přistoupit pouze za splnění určitých podmínek. Tímto způsobem žalovaný postupoval i v projednávaném případě a v souladu se zákonem a uvedenou judikaturou se zabýval otázkou, zda byly tyto předpoklady naplněny. Žádost neposuzoval meritorně, pouze ověřoval, zda nenastaly v řízení nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a možnosti udělení jednotlivých forem mezinárodní ochrany tak v souladu s § 11a odst. 2 téhož zákona nevypořádával.
22. Pro projednávanou věc je podstatné, že žalobce v první i druhé žádosti uvedl zcela totožné důvody, tj. snahu o legalizaci pobytu a přestěhování celé rodiny do ČR. Lze dodat, že tyto motivy jsou nejen totožné, ale též zjevně azylově zcela irrelevantní. Nebylo zjištěno a žalobce ani netvrdí, že by se situace v zemi původu objektivně změnila ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, a byl by tu dán důvod pro opětovný meritorní přezkum žádosti. Žalovaný k této otázce zjistil dostatečně skutkový stav. Žalobce v řízení o první i opakované žádosti uvádí setrvale jako motiv pouze legalizaci pobytu na území ČR, spolu se špatnou ekonomickou situací v zemi původu a snahu umožnit příjezd jeho rodinných příslušníků. K takovému účelu je však třeba využít nikoliv institutů zákona o azylu, nýbrž zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
23. Soud zdůrazňuje, že ani z žalobních námitek není vůbec zřejmé, co má být novými skutečnostmi, které by měly odůvodňovat meritorní posouzení žádosti žalobce. Žalobní tvrzení o život ohrožující situaci v zemi původu se pak zcela míjí s důvody pro udělení mezinárodní ochrany, jak je prezentoval žalobce při podání žádosti. Lze dodat, že se jedná o naprosto obecná nespécifická a frázovitá tvrzení, bez jakýchkoli konkrétních informací vztahujících se k zemi původu žalobce, přičemž tato tvrzení ani nemají jakoukoli vazbu k případu žalobce, ze které by bylo možné, byť jen hypoteticky usuzovat, že by mu mohla v zemi původu hrozit vážná újma.
24. Soud se zabýval i otázkou, není-li tu ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu důvod hodný zvláštního zřetele, kdy by bylo možné posoudit podanou opakovanou žádost jako přípustnou. Podle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, *„[p]ři rozhodování podle § 11a odst. 4 zákona o azylu postupuje Ministerstvo vnitra podobně jako v případě § 14 tohoto zákona, jelikož i v § 11a odst. 4 je užito kombinace neurčitěho právního pojmu („důvodů hodných zvláštního zřetele“) a*

správního uvážení („ministerstvo může“). (...) Není nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klauzule pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“

25. V projednávaném případě žádné okolnosti, které by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, nenastaly. Ekonomické důvody pak mohou být azylově relevantní tehdy, přistoupí-li k nim i jiné okolnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65), to se ale v daném případě nestalo. Po zhodnocení všech okolností je zcela zjevné, že nejde o případ zvláštního zřetele hodný, a žalovaný postupoval správně, pokud jej takto posoudil, byť implicitně.
26. Konečně žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal, že by Uzbekistán byl bezpečnou zemí původu, žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nebyla zamítnuta podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Praha 28. srpna 2025

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.